

Mzda a obdobné příjmy

Poslanci Parlamentu České republiky přísluší paušální náhrada výdajů také za dobu, kdy je ve výkonu vazby ve smyslu zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 3785/2019-162, ze dne 16.3.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce D. R., narozeného dne XY, bytem XY, zastoupeného JUDr. Ing. A.Č., LL.M., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Kanceláři Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se sídlem v P., zastoupené JUDr. M.N., advokátem se sídlem v P., o 279.860 Kč s úrokem z prodlení, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn.18 C 9/2014, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. dubna 2016, č. j. 62 Co 54/2016 - 78, tak, že dovolání žalované se zamítá.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila 279.860,- Kč s úroky z prodlení (ve výši, z částek a za dobu, jež vyčíslil), jako úhradu víceúčelové paušální náhrady podle zákona č. [236/1995](#) Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, (dále též jen „zákon o platu“). Žalobu odůvodnil zejména tím, že je (byl) poslancem Parlamentu ČR. Z titulu své funkce má právo na plat poslance a náhrady výdajů podle § 8 a § 9 odst. 1 zákona o platu. Víceúčelové paušální náhrady podle 5 odst. 1 písm. a), b), c) a f) zákona, t.j. náklady výdajů na reprezentaci, ošatné, dopravu a stravné jsou poslancům Parlamentu ČR poskytovány ve formě paušálního plnění, měsíčně, v předem stanovené výši. V souladu se zákonem byl žalobci v období ode dne 1. 1. 2011 do dne 31. 12. 2014 vyplácen plat ve výši 40.700,-Kč a náhrady ve výši 19.990,- Kč, celkem 60.690,-Kč, a to pravidelně měsíčně až do června 2012. V období ode dne 1. 6. 2012 do dne 31. 7. 2013 (dále též jen „rozhodné období“), byl žalobci vyplácen pouze plat, paušální náhrady v celkové výši 279 860,- Kč žalobci zaplacený nebyly.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 24. 11. 2015, č. j. 18 C 9/2014-49, uložil žalované zaplatit žalobci 279.860,-Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 7. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 8. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 9. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 10. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 11. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 12. 2012 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 1. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 2. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 3. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 4. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 5. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 6. 2013 do zaplacení, z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 7. 2013 do zaplacení a z částky 19.990,-Kč ode dne 1. 8. 2013 do zaplacení; zároveň žalované uložil zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 72.796,-Kč. Zjistil, že žalobce v rozhodném období (ode dne 1. 6. 2012 do dne 31. 7. 2013), kdy byl ve výkonu vazby, vykonával mandát poslance Parlamentu ČR. V uvedeném období mu byl vyplácen plat poslance v plné výši a hrazeny výdaje na odborné a administrativní práce, výdaje na asistenta, telefonní poplatky a internet a příspěvek na kancelářský materiál včetně nájemného za regionální kancelář poslance v jeho volebním kraji a její vybavení. Nebyly mu však vypláceny víceúčelové paušální náhrady na reprezentaci, stravu a dopravu v celkové výši 279 860,-Kč. Vyšel dále z toho, že

zákon o platu upravuje pouze jediný případ, kdy poslanci nenáleží víceúčelová paušální náhrada v plné výši, a to v případě, kdy dočasně nevykonává funkci, přičemž pojem: „dočasně nevykonává funkci“, není v zákoně definován. Dospěl k závěru, že poslanec dočasně nevykonává funkci, jestliže mu objektivní překážka znemožňuje vykonávat práva a povinnosti vyplývající z jeho mandátu a současně nemůže vykonávat další činnosti, které jsou součástí jeho funkce. Protože žalobce po celé rozhodné období poslanecký mandát vykonával (v rozhodném období připravil řadu návrhů zákonů, které byly prezentovány ve sdělovacích prostředcích) a protože víceúčelová paušální náhrada nepředstavuje náhradu výdajů, které vznikají zaměstnanci v souvislosti s výkonem práce ve smyslu § 151 zákoníku práce, ale jde o nedílnou součást platu poslance, na jejíž výplatu v nezkrácené výši má poslanec právo po celou dobu, kdy vykonává svou funkci, žalobě vyhověl. Odmítl námitku žalované, že nárok žalobce je rozporný s dobrými mravy a jde proti smyslu a duchu zákona, neboť není v rozporu s dobrými mravy, jestliže se žalobce domáhá vyplacení víceúčelové paušální náhrady, která mu podle zákona za rozhodné období náleží, nároku, který mu zákon přiznává, a jeho uplatněním žalobce nesleduje záměr poškodit žalovanou. Nejde tedy o zneužití práva.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2016, č. j. 62 Co 54/2016 - 78, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení 23.522 Kč k rukám advokáta JUDr. Ing. A.Č., LL.M. Rovněž vyšel z toho, že víceúčelová náhrada podle ustanovení § 5 zákona o platu přísluší poslanci a senátoru Parlamentu ČR v paušální výši, že uvedený zákon nevychází z toho, že by bylo povinností poslance tyto náhrady jakkoliv vyúčtovávat, prokazovat či jinak dokládat, že ani neupravuje podmínky, za nichž lze tyto náhrady poslanci nepřiznat, resp. odepřít, a že pouze v § 35 odst. 3 větě první uvádí, že tyto náhrady se krátí po dobu, po kterou představitel nebo soudce dočasně nevykonává funkci. Rozvedl dále, že žalobce, ač byl ve vazbě, svůj poslanecký mandát vykonával, neboť iniciativně předkládal návrhy zákonů a uplatňoval své připomínky apod.; za výkon funkce poslance nelze považovat jenom jeho účast na jednáních orgánů sněmovny, která navíc může být i zcela pasivní. Podle jeho názoru o odnětí části náhrad poslance žalobci rozhodl (zřejmě) organizační výbor sněmovny, aniž by o tom vydal jakékoliv rozhodnutí, které by žalobci doručil, přičemž „Orgán sněmovny tak postupoval zcela svévolně bez zákonné opory, neboť zákon č. [236/1995](#) Sb. mu takovýto postup neumožňuje“. Citovaný zákon neumožňuje poslanci náhrady, resp. jejich část, nepřiznat ani po dni 17. srpna 2013, kdy nabyl účinnosti zákon č. [231/2013](#) Sb., který svým Článkem I sice novelizoval § 38 zákona č. [236/1995](#) Sb. tak, že poslanci nenáleží plat, náhrada výdajů a naturální plnění po dobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, výkonu ústavního ochranného léčení nebo zabezpečovací detence, nicméně ani tento zákon neupravuje to, že by plat, náhrady výdajů nebo naturální plnění poslanci nenáležely po dobu výkonu vazby. Odvolací soud souhlasil se soudem prvního stupně i v tom, že výkon práva žalobce v daném případě není v rozporu s dobrými mravy tak, „jak jejich definici podal Ústavní soud ČR ve svém usnesení ze dne 26. února 1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 10, ročník 1998, uveřejněném pod pořadovým číslem 14/1998 na straně 383“.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná odvolacímu soudu vytýká, že nesprávně vyložil otázku (ne)vyplácení víceúčelové náhrady poslanci Parlamentu ČR. Je přesvědčena, že na projednávanou věc nelze „ani analogicky“ použít judikaturu týkající se (ne)vyplácení víceúčelové náhrady soudcům, neboť postavení poslance Parlamentu ČR je zcela odlišné. Podle jejího názoru měly soudy postupovat „ve smyslu legitimního očekávání ratio legis“, když úmyslem zákonodárce jistě nebylo vyplácet poslancům náhrady po dobu výkonu vazby nebo výkonu trestu. Výdaje na reprezentaci, dopravné a stravné při tuzemských a zahraničních cestách žalobci objektivně po dobu výkonu vazby vzniknout nemohly a tak nebylo v daném směru co nahrazovat; proto bylo žalované „nade vši pochybnost známo“, že tyto náhrady žalobce v období vazby nemůže fakticky čerpat. Rozhodnutí o nevyplácení náhrad bylo projednáno na Politickém grémiu a na Organizačním výboru Poslanecké sněmovny a rozhodnutí pak vydal vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu

České republiky, jako osoba k tomu oprávněná v souladu s ustanovením § 117 zákona č. [90/1995](#) Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu ve výroku I. tak, že změní rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. listopadu 2015, „č. j. 18 C 9/2014“, „ve výroku I.“ tak, že se žaloba zamítá, a ve výroku II. tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení, a „ve výroku II.“ tak, že je žalobce povinen žalované zaplatit náklady odvolacího řízení, nebo, aby rozsudek odvolacího soudu, případně i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. listopadu 2015, „č. j. 18 C 9/2014“, zrušil a věc vrátil „danému soudu“ k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání žalované bylo odmítnuto, případně zamítnuto, neboť rozsudek odvolacího soudu je správný. Připomněl, že po dobu, kdy byl ve vazbě, svůj mandát vykonával a nejednalo se o situaci, kdy by svou funkci dočasně nevykonával; vzhledem k tomu, že paušální náhrady jsou nedílnou součástí platu poslance, na jejichž výplatu má poslanec právo po celou dobu výkonu funkce, a zákon o platu nepředpokládá jejich vyúčtování, je názoru, že odvolací soud postupoval správně, když rozsudek soudu prvního stupně, který žalobě žalobce vyhověl, potvrdil.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 29. 9. 2017, neboť rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno přede dnem 29. 9. 2017 (srov. Čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon

č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) - dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky, zda poslanci Parlamentu ČR přísluší paušální náhrada výdajů také za dobu, kdy je ve výkonu vazby, která dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Žalobce se domáhá paušálních náhrad výdajů, které mu náležely jako poslanci Parlamentu České republiky podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. [236/1995](#) Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, a které mu žalovaná za období ode dne 1. 6. 2012 do dne 31. 7. 2013 nevyplatila.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno, že žalobce vykonával funkci poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volebním období, které skončilo na základě rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 28. 8. 2013 o rozpuštění Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky vyhlášeného pod č. [265/2013](#) Sb. V souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/2013 byl žalobce vzat do vazby (usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. 40 Nt 637/2012, a usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. 12 To 76/2013, byl z vazby propuštěn), nicméně, „ač byl ve vazbě, svůj poslanecký mandát vykonával, neboť iniciativně předkládal návrhy zákonů, a uplatňoval své připomínky apod.“, jeho kancelář fungovala i nadále, a po dobu výkonu vazby mu byly hrazeny víceúčelové paušální náhrady a výdaje na odborné a administrativní práce, asistenta, telefonní poplatky v poslancově kanceláři, internet a administrativní výdaje, které mu mohly vzniknout i za dobu, kdy byl ve vazbě. V období ode dne 1. 6. 2012 do dne 31. 7. 2013 mu však žalovaná z důvodu vazby neproplatila paušální náhradu výdajů na reprezentaci [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o platu], výdajů na dopravu vlastním vozidlem nebo nájemným dopravním prostředkem z místa trvalého pobytu do místa sídla orgánu, v němž vykonává funkci, a zpět, v místě sídla tohoto orgánu a při cestách spojených s výkonem funkce [§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o platu], výdajů na dopravu

veřejnými hromadnými dopravními prostředky, s výjimkou letecké dopravy, při tuzemských cestách spojených s výkonem funkce (dále jen „tuzemské cesty“) [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona o platu] a výdajů na stravování při tuzemských cestách [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o platu].

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k období, za které mají náhrady příslušet - podle zákona č. [236/1995](#) Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění účinném do dne 16. 8. 2013, tj. předtím, než nabyl účinnosti zákon č. [231/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [236/1995](#) Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“).

Paušální náhradou se obecně rozumí platba, která je poskytována na úhradu výdajů, o nichž se předpokládá, že pravidelně vznikají nebo mohou vznikat, a to bez ohledu na to, v jaké výši a zda vůbec jako takové vznikly, aniž je zapotřebí dokládat, že výdaje byly (v daném období či vůbec) vynaloženy. Oproti tomu staví zákon v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a c) náhrady „prokázaných výdajů“ a „prokázaných výdajů až do stanovené výše“.

Poslanci náleží kromě jiného víceúčelová paušální náhrada podle § 5 odst. 1 písm. a) a f) ve výši 16 % platové základny [§ 9 odst. 1 písm. a) zákona] a podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona též víceúčelová paušální náhrada podle § 5 odst. 1 písm. b) a c) podle vzdálenosti obce, v níž má poslanec trvalý pobyt, od sídla komory Parlamentu nebo od obce, v níž má poslanec kancelář [§ 6 odst. 1 písm. f)], při vzdálenosti

1. do 50 km ve výši 40 % platové základny,
2. nad 50 km ve výši 45 % platové základny,
3. nad 150 km ve výši 50 % platové základny,
4. nad 250 km ve výši 60 % platové základny.

Paušální náhrada (jednouúčelová i víceúčelová) náleží poslanci ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce, do dne ukončení výkonu funkce (srov. § 35 odst. 1 zákona). Za dobu, po kterou představitel nebo soudce dočasně nevykonává funkci, se krátí jednouúčelová i víceúčelová paušální náhrada v poměru k délce této doby (srov. § 35 odst. 3 zákona). Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že v posuzovaném případě nelze vycházet z výkladu k pojmu „dočasně nevykonává funkci“ ve smyslu ustanovení § 35 odst. 3 zákona, neboť jak ze skutkových zjištění vyplývá, žalobce, „ač byl ve vazbě, svůj poslanecký mandát vykonával“. Navíc zmíněné ustanovení vychází z toho, že poslanci Parlamentu paušální náhrada „náleží“, ale je toliko „krácena“. Za těchto okolností je významné, jak také žalovaná namítá, zda důvodem pro odejmutí části paušální náhrady výdajů spojených s výkonem funkce poslance může být skutečnost, že po dobu výkonu vazby výdaje na reprezentaci, dopravné a stravné ani objektivně vzniknout nemohly.

Právní úprava platu a některých dalších náležitostí spojených s výkonem funkce poslance Parlamentu vychází z toho, že poslanci Parlamentu „náleží“ vedle platu, také náhrady výdajů [srov. § 1 písm. a) a § 2 odst. 1 písm. b) zákona]. Zároveň stanoví, že náhrady výdajů spojených s výkonem funkce se poskytují za podmínek, ve výši a ve formách stanovených tímto zákonem (srov. návětí § 5 odst. 1 zákona).

Důvody, pro které poslanec ztrácí nárok na paušální náhrady (i plat) nebo pro které lze tyto náhrady (i plat) krátit, upravuje ustanovení § 38 odst. 1 zákona, podle něhož poslanec, který se v období jednoho kalendářního měsíce bez řádné omluvy neúčastnil dvou jednacích dnů komory Parlamentu nebo jejího orgánu, do něhož byl zvolen, ztrácí nárok na polovinu platu a polovinu paušálních náhrad, které by mu jinak náležely za měsíc následující. Při neomluvené neúčasti na nejméně čtyřech jednacích dnech ztrácí poslanec nárok na náležitosti uvedené ve větě první v plné výši. O důvodech

ztráty nároku rozhoduje orgán komory Parlamentu pověřený komorou.

Jiné důvody (s výjimkou ustanovení § 35 odst. 3 zákona, které ale – jak výše uvedeno – v úvahu nepřichází) pro ztrátu nároku poslance na paušální náhrady výdajů spojených s výkonem funkce zákon (ve znění tehdy účinném) neuvádí. Vzhledem k tomu je tedy podstatné, zda omezení osobní svobody vazbou znamená samo o sobě neomluvenou neúčast na jednacích dnech příslušné komory Parlamentu.

V této souvislosti je třeba mít na zřeteli, že vazba představuje zajišťovací institut sloužící k dosažení účelu trestního řízení [srov. § 67 – 74a zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) ve znění do 31. 7. 2013, tj. do dne než nabyl účinnosti zákon č. 45/2013, o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů)]. Protože jde povýtce jen o procesní institut náležející do oblasti rozhodování orgánů veřejné moci, nelze rozhodování o vazbě chápat jako rozhodování o vině a trestu obviněného. Proto lze sdílet názor odvolacího soudu, že s ohledem na tuto povahu vazby nelze možnost ztráty nároků na paušální náhrady výdajů odvozovat ani od pozdější novelizace zákona č. [236/1995](#) Sb., který v novém ustanovení § 38 odst. 3 stanoví, že poslanci nenáleží plat, náhrada výdajů a naturální plnění po dobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, výkonu ústavního ochranného léčení nebo zabezpečovací detence, aniž by stanovil, že náhrada výdajů (plat a naturální plnění) poslanci Parlamentu „nenáleží“ také po dobu výkonu vazby. S přihlédnutím k povaze institutu vazby a k zásadě presumpce neviny ve smyslu Čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (ústavní zákon ze dne 9. ledna 1991, č. [23/1991](#) Sb., kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky, a usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992, č. [2/1993](#) Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky) z toho vyplývající je proto třeba dále vycházet z toho, že neúčast poslance na zasedání Parlamentu z důvodu vazby není neúčastí neomluvenou, a že tedy v daném měsíci, za který paušální náhrada přísluší [srov. § 5 odst. 2 písm. a) zákona], nejsou důvody pro její krácení nebo pro ztrátu nároku na tuto náhradu.

Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že poslanci Parlamentu České republiky přísluší paušální náhrada výdajů také za dobu, kdy je ve výkonu vazby ve smyslu zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

Namítá-li dovolatelka, že žalobce v daném období nemohl náhrady na reprezentaci, stravné a na dopravu „fakticky čerpat“, přehlíží jednak, že zákon podmínku možnosti tyto náklady „fakticky čerpat“ nestanoví a stojí na zásadě, že také náhrady výdajů poslanci Parlamentu „náleží“ s výjimkami, které ale na žalobce nedopadají, jednak, že jde o náhrady, které zákon přiznává jako paušální (o jejich povaze byla již zmínka výše), a především, že ustanovení § 38 odst. 1 zákona nesvěřuje orgánu komory Parlamentu pověřenému komorou pravomoc (legitimaci) rozhodovat o dalších než v zákoně uvedených důvodech ztráty nároku poslance Parlamentu České republiky na paušální náhrady, tedy ani o vlastní skutečnosti, zda poslanec (ať již z důvodu vazby nebo z jakýchkoli jiných důvodů) mohl nebo nemohl paušální náhrady fakticky čerpat. Takové oprávnění nevyplývá ani ze zákona č. [90/1995](#) Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Navíc – oproti tvrzení žalované – je tvrzení o existenci rozhodnutí o krácení (nepřiznání) paušálních náhrad nepřijatelnou novotou ve smyslu ustanovení § 241a odst. 6 o. s. ř. a k takovému tvrzení nesmí dovolací soud přihlížet.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)